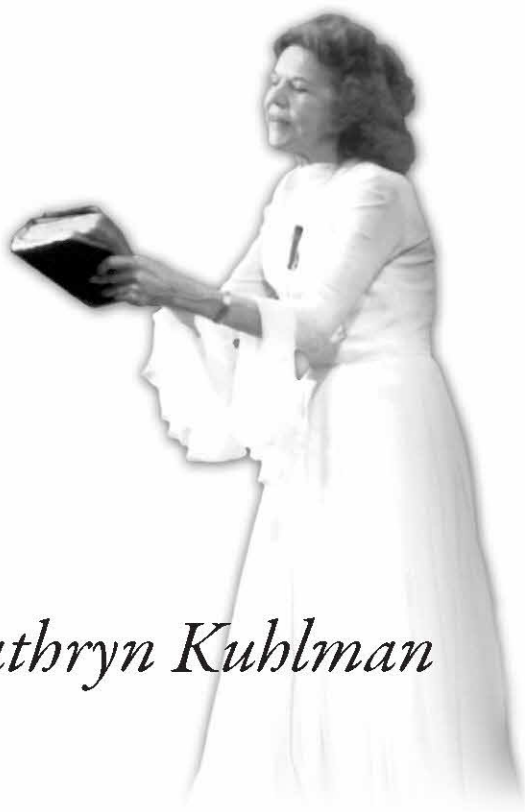

Isten
**MA IS
KÉPES RÁ**

Isten MA IS KÉPES RÁ

Kathryn Kuhlman

Immanuel
Sószóró

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
God Can Do It Again by Kathryn Kuhlman
Bridge-Logos, Alachua, FL 32615 USA
Copyright ©1969 by The Kathryn Kuhlman Foundation
Revised Edition 1993
Reprinted 2002, 2007, 2009, 2010, 2012
International Standard Book Number 978-0-88270-710-5

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2016

Magyarországon kiadja:
az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel Szószóró
9700 Szombathely, Pf.: 320
Tel.: +36 1 267 1551
www.immanuel.hu
immanuel@immanuel.hu
Felelős kiadó: Géczi Károly
Fordító: Botis Tamara
Lektor: Horváthné V. Zsuzsa
Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor és Marton Róbert

A bibliaidézetek közléséhez Károli Gáspár fordítását használtuk. Ahol a szövegértelmezés megkívánta, az angol verzió saját fordítását adtuk közre.

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve a rövid idézeteket.

ISBN: 978-615-5246-70-8

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

Tartalom

Bevezetés	vii
Előszó	ix
1. Csodák történnek – Az újságíró beszámolója	
Jamie Buckingham	1
2. Isten mindig válaszol a kislányok imáira	
Fred Burdick	23
3. Nem a mi dolgunk megfejteni	
Clair B. King, orvos	41
4. Kanadai napfélkelte	
Kenneth May	47
5. Oroszországtól a szeretet felé	
Ritva Romanowski	65
6. A férfi két bottal	
Harold Selby	83
7. Most már máshogyan állnak a dolgok	
Donald Shaw	99
8. A gally eltörik	
Dora Lutz	115
9. A te lányoddal is történhetett volna	
Charles Wood	131
10. Egy orvos kutatása	
Dr. Robert S. Hoyt, orvos	147
11. Életem hátralévő részében rokkantként	
Eugenia Sanderson	159
12. Ébenfekete portré	
Aaron Jacobs	173
13. Amit pénzen nem lehet megvenni	
Carol Zenallis	179
14. A bohóc újra nevet	
Sanford Silsby	195
15. Légy óvatos, hogyan imádkozol!	
Freda Longstaff	205
16. Elvonókúra	
Nick Cadena	217
17. Orvosilag gyógyíthatatlan	
Walter Bennett	229
18. Krisztus „elvtársa”	
E. A. Pereszlényi, orvos	245
19. Figyeljen mindenki, járok!	
Mary Pettigrew	263
Zárszó: Akik nem gyógyultak meg	287

Bevezetés

Ebben a megindító és inspiráló könyvben Miss Kuhlman több személy első kézből származó történetét gyűjtötte össze, akik a szklerózis multiplexről a szellemi ürességig terjedő, különböző csapásokból gyógyultak meg.

Minden egyes oldal Miss Kuhlman Isten iránti szeretetét sugározza, és az Úr szeretetét az egész emberiség iránt.

Ezek a bizonyságok tanúsítják Isten csodatévő erejét, és határozottan megerősítik Miss Kuhlman meggyőződését, hogy *ISTEN MA IS KÉPES RÁ!*

Előszó

Kathryn Kuhlman

Ha sosem találkozol Kathryn Kuhlmannal, akkor sem fogsz elmulasztani semmit. Ha egy hitgyógyítót keresel, ne olvass tovább! Ha mélyreható teológia után kutatsz, ez a könyv határozottan nem tanácskönyvnek készült. Új vallást vagy szenzációt akarsz? Akkor biztosan nem tudok segíteni neked. Nincs új vallásom, amit kínálhatnék. Nem vagyok sem jelenkori látnok, sem csodatévő.

Kathryn Kuhlman csupán egy asszony. Senki sem tudja nálam jobban, hogy önmagamban semmi vagyok. Nem én vagyok az, akihez kapcsolódnod kell. Én nem vagyok szabadító. Tételmentesen állok előtted, és a csodák mégis megtörténnek. De miért – miért?

Csodálkozom, úgy, ahogyan te fogsz csodálkozni, zokogok, ahogyan te zokogsz majd, és örvendezek éppen úgy, ahogyan te fogsz majd, ahogyan ennek a könyvnek a lapjain keresztül elkezdesz bepillantást nyerni a Mindenható Isten fantasztikus szeretetébe, és erejébe, ahogyan az Ő teljhatalmánál fogva cselekszik, és érintéseket ad.

Az emberek jönnek. És kétségbeesésükben válaszokat keresnek.

– Miért vagyok ilyen beteg? – kérdezik az emberek.

– Ha Isten szeret engem, miért vette el a gyermekem?

Isten ma is képes rá

– Rákos vagyok, és félek a haláltól. Mit tehetnék?

– A férjem depressziós. Az otthonunk és a házasságunk csupa nyomorúság.

– Imádkoztam a gyógyulásomért, és hiszem, hogy Isten képes gyógyítani. Miért nem gyógyultam meg?

Te mit felelnél nekik? Hogyan válaszolhatnék nekik én? Odaadnám az életem – az életem – ha az választ jelentene számukra.

A hatalmas csoda-összejövetelekre Los Angelesben, Pittsburghben, vagy akármelyik városban, emberek ezrei jönnek el, akik azt várják tőlem, hogy tegyem meg a csodát, amire várnak. De nekem egyáltalán semmi közöm nincs ahhoz, ami történik. Ugyanúgy ámulok és izgalomba jövök, ahogyan bárki más, amikor elkezdődik az összejövétel, és Isten megcselekszi az Ő csodáit közöttünk.

A Szent Szellem, a Szentháromság harmadik tagja, erővel jön, és használja az edényt, amely alá van rendelve Neki. Én nem tudom használni a Szent Szellemet, Őneki kell használnia engem. Nem igazán fontos, hogy bárkit is megérintsek, inkább az a lényeg, hogy a Szent Szellem megérinti az életeket, a szíveket, és betölti az egyéneket saját személyével.

Az Isten ereje által egészségessé vált test az Ő szeretetének és irgalmának hatalmas csodája. De minden csodák legnagyobbika a Jézus Krisztus vére által megtisztított szív – a Szent Szellem által újjászületett lélek, amikor valaki Istennek, a Mennyei Atyának a családjába születik bele, ezzel örökkössé és társörökkössé válik a mi drága Urunkkal és Megváltónkkal, Jézus Krisztussal. Ez az Isten, aki ennyire szeret bennünket – ez a legnagyobb csoda mind közül.

Válaszokat kértek tőlem. Csak egyetlenegy van: Jézus Krisztus. Ő a válasz, függetlenül attól, hogy mi a kérdés.

Ami Kathryn Kuhlmant illeti, én csak az egyik gyermeke vagyok a Mennyei Atyának, Jézus Krisztusnak köszönhetően, és a Szent Szellem nélkül semmi vagyok – semmi. Hogyan segíthetnék,

ha csak azzal nem, hogy azt mondom: „Köszönöm Jézus – millió-szor is köszönöm!”

Kathryn Kuhlman

1

Csodák történnek – Az újságíró beszámolója

Jamie Buckingham

Vasárnap reggel tíz óra volt Los Angeles városában – a csoda-össze-
jövetel napja.

A járdán álltam a hétezer ülőhelyes Shrine Auditórium mellett, ahol Kathryn Kuhlman tartja havonkénti összejöveleteit. Alig tudtam hinni a szememnek. Bár az összejövetel tervezett kezdete csak délután két órakor volt, a járdák és a tornácok már zsúfolásig teltek várakozó emberekkel.

Borzas hajú és fésületlen szakállú fiatalemberek préselődtek össze méltóságteljes idősebb hölgyekkel, akik sofőrös limuzinokban érkeztek. Voltak ott külvárosi háziasszonyok, üzletemberek, hollywoodi személyiségek, fiatal házaspárok gyermekekkel, orvosok, nővérek és a mindig jelenlévő beteg emberek. Sokan Seattle-ből, Portlandból, Las Vegasból, Houstonból, vagy Denverből repültek ide. Néhányan, ahogy megtudtam, minden hónapban eljöttek Hawaii-ról és Brit Columbiából.

Percről percre érkeztek bérelt buszok több száz kilométeres körzetből, és leszállás után az utasok csoportokban álldogáltak, kezükben

Isten ma is képes rá

táblával, hogy azonosítsák a városokat, ahonnan érkeztek: Santa Barbara, San Diego, Sacramento. Több mint ötven busz érkezett az összejövetel kezdete előtt. A háztömb egyik végétől a másikig sétálgattam, és hitetlenkedve csóváltam a fejem.

Azért voltam Los Angelesben, hogy megfigyeljem a csoda-összejövetelek egyikét, amelyek szerves részei lettek Kathryn Kuhlman szolgálatának. Egy olyan időszakban, amikor a legtöbb gyülekezet golfpályák és tavak létesítésével szállt versenybe a tagok vasárnap reggeli felbukkanásáért, és amikor sok más helyen vasárnap este lehúzták a rolót, Kathryn Kuhlman összejövetelei olyan zsúfoltak voltak, hogy állóhelyet is alig lehetett találni.

Csak egy hónappal azelőtt fedeztem fel a titkot, amikor a Miss Kuhlman támaszpontjának számító régi Carnegie Hall lépcsőin álltam Pittsburgh-ben, hogy részt vegyek a péntek reggeli csoda-összejövetelen. Ott sok olyan személlyel beszéltem, akiket semmi sem tarthatott vissza attól, hogy eljárjanak a csoda-összejövetelekre. Ők is jöttek, a fizikailag egészséges emberek, hogy osztozzanak Isten szeretetének és kegyelmének örömeiben. És természetesen tömegével jöttek el azok, akik fizikailag voltak kétségbeejtő állapotban, hogy várakozzanak, és imádkozzanak a személyes csodájukért.

A pittsburgh-i tömeg sokban hasonlított a Los-Angeles-i sokadalomra. Láttam Ohióból és Kentuckyból érkező bérelt buszokat, autókat Ontarióból; Nyugat-Virginiából érkezett kisteherautók parkoltak Delaware-ből érkezett Cadillacek mellett. Beszéltem egy csoport teológus hallgatóval, akik a bostoni Harvard's Teológiai Egyetemről érkeztek. Azért jöttek, hogy megfigyeljék a dolgokat és gúnyolódjanak, de hitre jutva távoztak innen.

Nagy számban voltak jelen betegek. Egy asszony, aki egy tábori széken ült az épület oldalához simulva, elmondta nekem, hogy hajnal óta itt van. Egész éjszaka az Indianapolishból ide tartó buszon ült, és azért jött, hogy meggyógyuljon a gyomorrákból.

Átverekedtem magam az oldaltornácra sorakozó tolószékesek tömegén, és átsurrantam az előadóterem hátsó ajtaján. A színpad mögött, egy kis folyosón Kathryn Kuhlman lépdelt fel s alá, arcát felemelve imádkozott, az ajkai hangtalanul mozogtak. Teljesen megfélemedkezett a körülötte lévőkről, miközben Istennel beszélgetett. Amikor végre meglátott, gyorsan üdvözöltük egymást. A fejemet csóválva, elkezdtem megjegyzéseket fűzni a látványhoz, amelyben az első lépcsőknél volt részem:

– Láttam egy gyermeket...

Együtt érző hangon szakított félbe:

– Kérlek... szolgálnom kell.

Kedves kék szemei egy pillanatig az arcomat fürkészték.

– Senki sem tudja nálam jobban, hogy milyen erőtlenség vagyok – mondta, és a hangja most megtelt érzellemmel – hogy mennyire függök az Úr kegyelmétől, hogy segíthessek ezeken a drága embereken. De Isten képessége túltesz a mi felfogóképességünkön, túltesz a legerősebb hitünkön, túltesz a legterjedelmesebb imáinkon! Gyere velem! – mondta hirtelen.

A kezemet megragadva függén egy kis ajtó felé vezetett, amely a színpadra nyílt.

– Ott! Nézd azt a három lépcsőfokot! Nézd azt a fekete ajtó-gombot! Ezer halált halok minden alkalommal, amikor felmegyek azon a lépcsőn, elfordítom azt a gombot, és kisétálok az emelvényre. Emberek ezrei vannak ott kinn, akik kétségbeesetten jöttek el, hogy gyógyulást nyerjenek – hogy megtalálják Istent. De én semmit sem tudok adni nekik. Csak a Szent Szellem tudja megadni nekik. Ott állok azokon a lépcsőkön, és sosem fogod megtudni, hogyan érzek akkor, amikor kinyitom azt az ajtót. Tudom, hogy az emberek nagy távolságokból jöttek el. Tudom, hogy ez az utolsó reményük. Nekem nincsen gyógyító erőm. Minden, amit tehetek, hogy emlékeztetem őket Isten nagyságára, Isten nagyszerűségére, hogy Ő még mindig a

Isten ma is képes rá

Mindenható Isten. Én csak az edény vagyok, ami Neki van alávetve. A többi Isten végzi el. Múlt héten... nem, két héttel ezelőtt, egy férfi visszajött ide az istentisztelet előtt. A kezdés előtt megpróbáljuk az embereket az ajtószárnyakon kívül tartani, mert eltipornának. De ő visszajutott ide, és kérte, hogy imádkozzam a füléért. Fülrákja volt. Sosem hallottam embert így zokogni... sírni... mint ezt a férfit. Ez volt minden, amit tett. Nem imádkozott. Csak zokogott. Elmondunk egy egyszerű imát, azután elment.

Ragyogott az arca, ahogyan izgatottan folytatta:

– Múlt héten visszajött, és a füle olyan rózsaszín és szép volt, amennyire csak lehetett! Ez Isten ereje! – mondta, ahogyan kitört belőle a hálaadás imája.

Megfordult, és oda-vissza sétált azon a hosszú folyosón, a kezeit feltartva Isten kenetéért imádkozott az összejövetel kezdete előtt.

Átpréselődtem egy ajtón, amely a színpadról a hatalmas, Los-Angeles-i Shrine Auditóriumba vezetett. Már morajlott a hely a különféle tevékenységektől. A körülbelül háromszáz tagból álló kórus már a helyén volt, energikusan és harmóniában próbálták a számaikat.

A zene jelentős szerepet játszik Kathryn Kuhlman istentiszteletein. A kórusvezető Arthur Metcalfe, a kiváló zenész, aki a St. Olaf-on szerzett doktorátust filozófiából. Sok éven át a Pittsburgh Városi Kórust, és a Canterbury Kórust vezette, mielőtt csatlakozott a Kuhlman szervezethez. Bölcsen úgy tartja, hogy a zenének a szívet és az elmét is el kell érnie, ezért a gospel zene, és a Mendelssohn és Bach dallamok mesteri keverékét kínálja.

A régóta Miss Kuhlman szolgálatában álló orgonista, Charles Beebee, a billentyűzet előtt ült. Tudtam, hogy az egész összejövetelt meg fogja támogatni a megfelelő zenei aláfestéssel. A nagy zongorák egyikénél ült Tom Murray, egy komoly fiatal zenész. Megtudtam, hogy több hónappal azelőtt csendben önként jelentkezett, hogy énekeljen a kórusban. Ez még azelőtt volt, hogy Dr. Metcalfe fel-

fedezte, hogy a fiatalember egyike a legbriliánsabb koncertorgonistáknak Kaliforniában, aki számos nemzeti díjat nyert. Mikor megkérdezték azzal kapcsolatban, hogy játszana-e az egyik zongorán, ő alázatosan beleegyezett, de visszautasította, hogy nyilvánosan elismerjék.

Még mielőtt az ajtókat megnyitották volna a közönség előtt, a hatalmas előadóterem atmoszférája már tele volt izgalommal. A keresztszékekkel érkezők területe az oldalpáholyüléseknél máris majdnem megtelt. (A kik tolókoscsival vagy hordályon érkeztek, azokat korábban beengedték az oldalsó ajtón.) Úgy tűnt, hogy mindenki, a kelékesektől kezdve a kórustagokig, felismerte, hogy mielőtt a délután véget ér, ez a nagy előadóterem újra csodák helyszínévé válik.

Elfoglaltam egy helyet a színpadon, több más előkelő megjelenésű férfi mellett. Hirtelen kinyíltak az ajtók. Úgy ömlöttek befelé az emberek, mint a víz egy nagy gát zsilibjein keresztül. Tulajdonképpen végigrohantak a folyosókon, hogy minél előrébb kapjanak helyet. A rendezők próbálták lelassítani őket, de ez haszталannak bizonyult, ahogy az emberi dagály beáradt, megtöltötte a földszintet, beörvénylett az első emeleti karzatra, majd feljutott a másodikra és aztán a harmadikra.

Tíz percen belül minden hely foglalt volt a hatalmas előadóteremben. Szinte hihetetlen volt.

Dr. Metcalfe visszajött a színpadra. A kórus egy dalban robbant ki. A „kirobbant” az egyetlen helyes szó arra, ahogyan felhangzott tőlük a „Pünkösdi tűz” című dal. Ők nem csupán énekeltek, hanem túlcsoordultak, a hang és a harmónia örömteli ünneplésében törték ki. A muzsika zengett, mígnem a falak is vibráltak, és az én fejtetőm is bizsergett.

Számos himnusz és karének után a kórus belekezdett a dalba, amely védjeggyé vált mindazok között, akik ismerték Miss Kuhlman szolgálatát: „Megérintett...” Egy zömök, középkorú férfi a színpad kö-

Isten ma is képes rá

zelében érdeklődő arccal dőlt előre a tolószékekben, és azt suttogetta a mellette lévő feleségének: „Ez az ő dala... Miss Kuhlmané. Már jön is!”

Hirtelen, egy zöld selyemruhás, karcsú alak jelent meg az emelvényen. Hosszú, vörösesbarna haja fénylett a ragyogó, színes fények alatt. A mosolya megnyerő, elbűvölő. Mintha elektromos szikrák pattantak volna ki belőle. A gyülekezet mennydörgő tapsviharban tört ki, iránta való szeretetük spontán megnyilvánulásaként.

Az ováció hirtelen abbamaradt, ahogyan bevezette az álló emberek tömegét kedvenc dalának éneklésébe:

*Megérintett... Ó, megérintett engem.
Ó, az öröm, amely elárasztja lelkem.
Valami történt, és most már tudom
Megérintett – és teljessé tett engem.*

Elénekeltek egyszer, kétszer és újra és újra. Akiknek ismeretlen volt a szöveg vagy a zene, azokat is hamarosan magával ragadta az éneklés. Elfelejtve, hogy objektív újságíróként voltam jelen, azon kaptam magam, hogy együtt éneklek a többiekkel. Az erőteljes, hullámzó dicséret felemelkedett.

Azután Miss Kuhlman abbahagyta az éneklést, és csak állt ott az óriási tömeg előtt, karjai kitérve, arca felfelé fordítva, szemei becsukva, és ajkai imát formáltak, miközben mi tovább énekelünk. Az arca mintha fénysugarakat bocsátott volna ki. Úgy tűnt, teljesen belefeledkezett az Istennel való bensőséges beszélgetésbe.

Azután előrefelé mozdult, és telt alt hangján egy új refrént kezdett énekelni: „Lelkem ujjong...” A zenészek a hangja minden árnyalatára és ösztönzésére rá voltak hangolódva, és vezetésükkel elkezdtük énekelni a *Mily nagy vagy Te* című dalt.

Az előadóteremben az emberek mindenhol felemelt kezekkel énekeltek. Szabadság volt azon a helyen. Szabadság arra, hogy bár-

ki kiöntse szívét Teremtője előtt. Szabadság arra, hogy köszönetet mondjon Megváltójának. Szabadság a Szent Szellem vételére.

Tudatában voltam, hogy a jóképű fiatal mexikói férfi a bal oldalamon telt bariton hangján már nem angolul énekel. Spanyolra váltott – az anyanyelvén imádva Istent – és a szemei csillogtak, ahogyan hangja elvegyült a több ezernyi másik hanggal.

Azután Miss Kuhlman megszólalt. Egy percnyi csendes imára szólította fel a tömeget. Az orgona lágy zenével aláfestést nyújtott szavainak, ahogy megszólaltak a sípok.

– Erő van Jézus nevében – mondta lágyan a mikrofonba.

Ahogy beszélt, mély, szent csend telepedett az óriási gyülekezetre, amelyet csak azt itt-ott felhangzó, tompított felkiáltások törtek meg: „Kedves Jézus!”, és „Dicsőség Istennek!”

Miss Kuhlman folytatta:

– Tudjuk, Atyánk, hogy csodák fognak ma történni ezen a helyen. Érezzük a Szent Szellem áldott jelenlétét. Megígérjük, hogy Neked adunk minden méltánylást, minden dicsőséget azért, ami itt történni fog. Öntsd ki ránk a Te Szellemedet, Jézus nevében...

Az ima után közvetlen stílusra vált. Barátságosan üdvözlöi a gyülekezetet, és megkérdezi: „Honnan érkeztek? Kiabáljátok hangosan!” A gyors közvélemény-kutatásból kiderül, hogy az USA majdnem minden állama képviselteti magát, továbbá Japán, Finnország, Hollandia, Brazília, Jamaica, Új-Zéland, India, Arábia, Panama, Görögország, Németország, Franciaország...

Miss Kuhlman nevet: „Franciaország? Bárcsak visszamehetnétek, és elhozhatnátok magatokkal Mr. DeGaulle-t!” Mindenki nevet. Így folytatja: „Tudjátok, ha az Egyesült Nemzetek Jézus nevében találkozna, ahogyan most mi tesszük, nem lenne több háború.” A gyülekezet tapsol.

A másik dolog, amit felfedeztem a csoda-összejövetelekkel kapcsolatban, hogy lüktetnek a nevetéstől. Kathryn Kuhlman nem egy

búskomor vallásban hisz. Időnként a humorérzéke egy olyan fanyar szellemességet csillant meg, amely mosoly-hullámot hoz létre az előtt-
te lévő emberek tavának felszínén. Más alkalommal komikus és tré-
fás, csaknem harsányan mulatságos. De ez mind spontán jön. Sosem
mesél vicceket.

„Most mondjátok meg!” – szól Miss Kuhlman – „A legcsodálatosabb dolog történt.” Hatásszünetet tart. „Csak most fedeztem fel, hogy három fiatalember, akik az *Enterprise* hajón* szolgálnak, San Diegóból repültek ide, csak hogy itt legyenek az istentiszteleten. Hol vagytok, fiúk? Akárhonnan vagytok, gyertek fel a színpadra! Szeretnénk kifejezni a tiszteletünket.”

A hatalmas gyülekezet három különböző pontjáról három jóképű, fiatal haditengerészeti pilóta érkezett a színpadra. Láthatóan zavarba jöttek ettől a váratlan elismeréstől, és szégyenlős mosollyal álltak, míg Miss Kuhlman intett nekik, hogy lépjenek közelebb a mikrofonhoz.

„Ezeknek a férfiaknak köszönhető, hogy itt vagytok most. Ha ők, és még hozzájuk hasonló ezrek nem lennének, akik készek kockáztatni az életüket, hogy megvédjék ezt a mi nagyszerű nemzetünket, egyikünk sem gyűlhetne össze ma szabadságban. És én szeretném kinyilvánítani, hogy büszke vagyok fiainkra a fegyveres erőknél...” A hallgatóság tapsorkánja félbeszakítja, végül pedig befójtja a szót.

A három férfi felé sétált, és rátette a kezét a fejükre, hogy imádkozzon értük. Két rendező azonnal előtört oldalról, és odasiettek, ahol a csoport állt. Múltbéli tapasztalataik alapján tudták, hogy amikor Miss Kuhlman ilyen körülmények között imádkozik az emberekért, Isten ereje olyan titokzatos módon száll le, hogy akikért imádkozik, egyszerűen a földre roskadnak. És valóban, ahogyan imádkozni kez-

* Az *Enterprise* egy már inaktív repülőgép-hordozó anyahajó, az Amerikai Haditengerészet tulajdonában áll. (A fordító megjegyzése)

dett értük, a fiatal emberek hátraestek. A gondos rendezők elkapták, és óvatosan a földre fektették őket.*

Egy hatalmas sóhaj szállt fel a közönség soraiból, Kathryn Kuhlman pedig megfordult, és fejét csóválva és kezeit a magasba tartva visszasétált a színpad közepére. Úgy tűnt, teljesen lenyűgözi Isten ereje.

Annak a fiatal szemésznek az arc kifejezését figyeltem, aki az UC-LA-ról** érkezett, és megfigyelő vendégként volt jelen a színpadon. Korábban elmondta nekem, hogy izgatott a valódi gyógyulások miatt, amelyeknek tanúja volt egy másik összejöveten, de még mindig összezavarja az erő alatti elesés jelensége. Rám pillantott a színpad túloldaláról, és a szemünk találkozott. A fejét rázta, és megvonta a vállát zavarában. (Kevesebb, mint húsz perc múlva ugyanez a fiatal orvos teljes hosszában elterült a padlón, miután az erő hatása alá került, amikor Miss Kuhlman imádkozott érte.)

Miss Kuhlman most újra a közönséget szólította meg.

– Hadd mondjam el nektek, mi történt több héttel ezelőtt Pittsburgh-ben. Bár csak találkozhatnátok az új barátommal, Cordon Wilsonnal. Egy napon ott volt a csoda-összejöveten, miután egész úton vezetett egy icipici városból, amely Ottawától százharminc kilométerre van nyugatra, Kanadában. Továbbá hozott magával még négy hölgyet, mindegyikük rokkant volt, egyikük tolószékben érkezett. Aznap nem csupán ez a férfi gyógyult meg a vérző fekélyeiből, hanem mindenki, aki abban az autóban utazott, részesült gyógyító

* Az a jelenség, hogy az emberek összeesnek, amikor Miss Kuhlman rájuk teszi a kezét, vagy imádkozik értük, kezdetől fogva jellemezte a szolgálatát. Ő maga készséggel elismeri, hogy nincsen rá magyarázata, kivéve azt, hogy a Szent Szellem erejéről van szó. Hogy ezt alátámassza, a Szentírást idézi: az Apostolok Cselekedetei 9. fejezete arról beszél, hogy Saul szemtől-szemben találkozott Krisztus Szellemével, és a földre esett a damaszkuszi úton; a Máté 17 elbeszéli a három apostol történetét az Átváltozás Hegyén, akik nem tudtak talpon maradni Isten jelenlétében. A további kutatások megmutatják, hogy ugyanez a jelenség a történelem sok nagy evangélistáját kísérte, mint például Charles G. Finney-t, Peter Cartwright-ot, és D. L. Moody-t. Az „erő alatti elesés” ugyancsak elég gyakorinak számított a világ egyes nagy ébredésinél, mint például a George Whitefield nevéhez köthető Nagy Ébredés (1740-55), vagy az Evan Roberts nevéhez fűződő Walesi Ébredés (1904) esetében.

** University of California (Kaliforniai Egyetem), Los Angeles (A fordító megjegyzése)

Isten ma is képes rá

csodában – és a hölgyek egyike a kis kanadai falu két orvosából az egyiknek a felesége volt.

Izgalom támadt a gyülekezetben, és hallottam, hogy az emberek ilyeneket mondanak: „Dicsőség Istennek!” és „Halleluja!”

– De várjatok – folytatta Miss Kuhlman, a hangja most élénkebb volt, de még csendes –, nem ez a legegésztőbb a dologban. A bámulat az, hogy Mr. Wilson visszament Ontarióba, bérelt egy buszt, és következő héten egy emberekkel teli busszal érkezett. És azóta úgy tűnik, hogy ennek a drága kisvárosnak a fél lakossága járt már Pittsburgh-ben csoda-összejövetelen.

A tömeg nevet és tapsol.

– De Pittsburgh nem az egyetlen hely, ahol az emberek gyógyulást nyernek – folytatja, és a tömeg egyetértően morajlik. – Szeretném, ha ma találkoznátok valakivel, aki nagyon különleges számomra... csak hogy megmutassuk nektek, hogy akik meggyógyultak, azok gyógyulása maradandó.

Egy kedves arcú, sötétkék ruhás hölgy sétált fel a színpadra a magasba tartva egy pár mankót. Az arca ragyogott.

– Mondd el nekik, hogy mi történt, kedvesem! – mondja Miss Kuhlman.

– Amikor múlt hónapban eljöttem az összejövetelre, nem tudtam mankók nélkül járni – mondja a hölgy tiszta, de érzelmektől remegő hangon. – Tizenkétszer műtötték az egyik lábfejemet, és tizenötöt a másikat. Eltávolították a lábközépcsontok fejecseit, a talpakat, és egyéb csontokat is. A hiányzó részeket a gyomrom szöveteiből építették újjá.

– Akkor ezt úgy értsük, hogy a gyomrodon járkáltál? – kérdezte nevetve Miss Kuhlman.

– Hát, igen, de mankók nélkül az sem ment. Alig tudtam elviselni, amikor a lábam a padlóhoz ért, olyan erős volt a fájdalom. Most meg tudom csinálni ezt.

A hölgy dobbantott a lábaival a padlón – jó erősen. A gyülekezet tapsolt.

Miss Kuhlman egy előkelő megjelenésű férfihez fordult, aki ott állt mögötte a színpadon.

– Dr. Biery – szólt – megvizsgálta ezt a hölgyet múlt hónapban az istentisztelet alatt. Mint tapasztalt orvos, mit tud mondani erről?

Dr. Martin Biery, aki harminc éve az Általános Sebészet specialista, és számos orvostudományi fokozatot szerzett a Michigani Egyetemen és a Michigani Állami Egyetemen, odasétált a mikrofonhoz.

– Mikor megvizsgáltam ezt a hölgyet, azt találtam, ahogyan ő is elmondta, hogy a lábfejeiből gyakorlatilag az összes csont hiányzott. Ez a normális járást lehetetlenné tette, és biztos, hogy nagy fájdalommal és érzékenységgel járt. De amikor megvizsgáltam őt a gyógyulása után, egyáltalán nem volt fájdalma, és a lábai nem voltak érzékenyek. Ha ez egy egyszerű enyhülés lett volna, és nem gyógyulás, akkor mára a fájdalomnak vissza kellett volna térnie.

– Mutasd meg nekünk, hogy tudsz járni! – rendelkezett Miss Kuhlman.

A hölgy ekkor végigsétált a színpadon annak hátulja felé, időközönként szándékosan dobbantva a lábaival.

– Mit mond erre, Dr. Biery? – kérdi Miss Kuhlman.

– Ez Istentől való dolog – válaszolja.

– Igen, ez Istentől való dolog – mondja lágyan Miss Kuhlman. Azután felemeli a szeméit és imádkozik:

– Kedves Jézus, csak azt mondhatjuk, hogy köszönjük Neked – milliószor is köszönjük!

Ennél a pontnál a gyógyulást nyert hölgy már sírt. Dr. Biery is sírt. Miss Kuhlman is sírt. Ő is a szememet törölgettem a zsebkendőmmel.

A következő pillanatban már neveltünk, ahogyan Miss Kuhlman elmesélt egy esetet, ami nem sokkal korábban Pittsburgh-ben történt.

Isten ma is képes rá

– Bár nem tudtam róla, egy New Yorkból érkezett katolikus pap részt vett a csoda-összejövetelen. Valami történt vele az istentisztelet alatt – valami csodálatos. Így írta le egy nekem szóló levélben:

Kedves Miss Kuhlman!

Minden dicséret a Mennyei Atyáé. Minden dicsőség Jézus Krisztusé. Minden dicséret a Szent Szellemé, mert a Szellem eljött hozzám. Sírtam, ahogyan még soha azelőtt, nevettem, ahogyan még soha azelőtt, dicsértem Istent, ahogyan még soha azelőtt, és kiáltottam, ahogyan még soha azelőtt – mindezt a kocsimban ma reggel úton hazafelé...

– Rövid idő múlva – folytatta Miss Kuhlman – újra írt, és meghívott, hogy tartsak összejöveteleket a városban, ahol lakik. Ezt mondta: „Lehetetlen, hogy a mi templomunkba hívjalak prédikálni. De ha eljössz, kibérelem számodra az előadótermet. A végsőkéig támogatni foglak, hogy mások is átélhessék azt, amit én.”

Miss Kuhlman a humor kis szikrájával tette hozzá:

– Ez arra a katolikus kislányra emlékeztet engem, aki az anyukájával érkezett a csoda-összejövetelre, és így szólt: „Ó, Mami, hát nem csodálatos atya lenne Miss Kuhlman?”

Azután nagyon elkomolyodott. A hangja mély és rekedt volt, már majdnem suttogott.

– A Szent Szellem csodás jelenléte van ma itt. Valami hasonló lehetett a korai egyházban, amikor a Szent Szellem elkezdett leszállni az első keresztyényekre, ahogyan összegyűltek, hogy dicsérjék Istent. Isten szeretetének világossága van ezen a helyen. De kívül sötét van, és egyre sötétebb lesz. Olyan sok gyűlölet van odakinn, olyan sok kapzsiság, olyan sok féltreértés van odakinn. És az egyetlen remény

* Tudniillik pap, akit a hívek Atyának szólítanak. (A fordító megjegyzése)

Isten szeretete. Ezért vagytok ma itt – hogy lássátok működni Isten szeretetét és erejét ezen a helyen. Az út túloldalára sem mennétek át azért, hogy lássátok Kathryn Kuhlman, tudom. Nem tudok prédikálni. Nem tudok énekelni. Csak szeretni tudlak titeket.

Könnyek peregtek le az arcán, és a legtöbbszörünknek szintén könnyes lett a szeme. Mégsem volt hisztériás a hangulat. A szívünk valóban megindult, és meg lettünk érintve, de az érzés túl mély volt, hogy hangosan kifejezhettük volna. Most suttogott:

– Szeretem Istent minden parányi részecskémmel. És tudom, hogy ezen a helyen ma a Szent Szellem mozog szelíden... szelíden...

Minden tekintet a színpad közepén álló magányos alakra szegeződött. Mindenki hegyezte a fülét, hogy elkapja az izzó szavakat. Még a köhögés, és a székekben való fészkelődés is abbamaradt.

– Ott – mondta hirtelen, egy karzat alatti pontra mutatva – valahol ott valaki most gyógyult meg asztmából. Nem tudom ki vagy, de az összejövetelre asztmás légzéssel érkeztél, és az most tűnt el. A Szellem bizonyosságot tesz a szellememnek, hogy éppen most gyógyultál meg.

A gyülekezet meglevenedett, izgatott suttogás vette kezdetét.

– Valakinek a füle most nyílt meg. Nem több, mint egy perccel ezelőtt történt.

Miss Kuhlman nem tud magyarázatot adni arra, hogy honnan tudja, hogy ki és milyen betegségből gyógyul meg. De tudja. A rendezők és a segítők pedig tisztában vannak vele, hogy amikor bejelent egy gyógyulást, akkor ott valóban történt gyógyulás.

– Tudom ezeket a dolgokat – mondja – de nem akarok úgy tenni, mintha megérteném, hogy miért és honnan tudom őket.

Nagy mozgolódás támadt a gyülekezetben, ahogyan az emberek felálltak, hogy gyógyulást kérjenek.

– Cukorbetegség gyógyul most. A jobbomon, az első karzaton valaki éppen most gyógyul meg a cukorbetegségből. Ne ijedj meg, a melegség, ami most előnti a testedet, természetfeletti eredetű.

Isten ma is képes rá

– Egy kinövés – egy daganat – most tűnt el valaki nyakának hátuljáról. Egy személy ott fenn a második karzaton. Tapintsd meg a nyakad hátulját, és meglátod, hogy a kinövés eltűnt!

– Egy súlyos homloküreg probléma azonnal meggyógyul. Az utóbbi két hónapban végrehajtottak valamilyen operációt az orrodon, de nem segített. Most az a homloküreg teljesen meggyógyult.

– Van egy szív, ami most gyógyul. Egy férfi, akinek több mint a fél szíve elhalt volt már, éppen most gyógyult meg.

– Egy vak szem éppen tisztul, és a látás teljesen helyreáll éppen most, ahogyan beszélek. Ott fenn, tőlem balra a karzaton.

– És van egy férfi, egy idősebb férfi, valahol itt lenn – tett egy széles mozdulatot bal felé – aki éppen meggyógyul egy fájdalmas prosztata problémából. Nem kell majd műteni, Isten most azonnal gondoskodik róla.

– Ó, mennyi erő van ma itt – kiáltja – mindenhol ott van! Isten ereje van mindenütt. Olyan erős, hogy alig tudok talpon maradni.

Emberek terjedelmes csoportja gyűlt össze a színpad mindkét oldalán, hogy bizonyóságot tegyenek a gyógyulásukról. Egy rendező bejelentette, hogy a sorban az első hölgy az, akit Miss Kuhlman az asztma kapcsán említett. Mások is arról tesznek tanúságot, hogy éppen ott ültek, ahol Miss Kuhlman jelezte, és pontosan abból a betegségből gyógyultak meg, amit megnevezett.

– Mi az? Mi az? – kiáltja, mikor a személyzet egyik tagja egy harisnyában lévő fiatal hölgyet kísér a sor elejére. A hölgy túláradóan zokog.

A személyzet tagja, egy magas, tiszteletet parancsoló hölgy a mikrofonhoz lép.

– Miss Kuhlman, ez a hölgy már két éve tolószékben ült. Az összejövetelre is tolószékben érkezett, és most nézz rá!

– Tolószékben! – kiáltotta Miss Kuhlman, maga is küzdve, hogy megeméssze ennek a csodának a hatalmas voltát. – Ez az első alka-

lom, hogy ezt a hölgyet látom. Meggyógyult, és senki sem tudta, csak a Szent Szellem. Mondd csak, kedvesem, hová jársz gyülekezetbe?

– Déli baptista vagyok – préselte ki magából a hölgy két zokogás között.

– Baptista, méghozzá déli! Ha Isten meg tud gyógyítani egy baptistát, akkor bárkit meg tud!

Halk nevetés hulláma fut végig a gyülekezeten.

Ez egy másik dolog volt, amit felfedeztem azokkal kapcsolatban, akik meggyógyultak. Úgy tűnt, hogy nincsen semmilyen meghatározott minta a meggyógyultak személyében. És elég meglepő módon, a legtöbben főáramú egyházi felekezetekből érkeztek, és nem pünkösti ágazatokból. Katolikusok, zsidók, még istentagadók is vették Isten áldásait a fundamentalista keresztények mellett. Miss Kuhlman habozás nélkül a prófécijára mutat ezzel kapcsolatosan: „És lesz az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre” (ApCsel 2:17).

Miss Kuhlman, még mindig a fiatal nőt faggatva, aki felállt a to-lószékből, megkérdezte:

– Itt van a férjed?

A hölgy bólintott, és az előadóterem egyik pontjára mutatott.

– Hát, akkor hívd őt fel ide! – mondta nevetve Miss Kuhlman.

– Robert! – kiabálta a hölgy a mikrofonba.

Egy férfi sietett végig a folyosón. Hármasával vette a lépcsőfokokat, és karjaiba zárta a feleségét, teljesen felemelve őt a földről, míg ő a férje vállába temette az arcát. Mindketten szégyenérzés nélkül sírtak, és Miss Kuhlman hátrálépett, ahogyan az örömteli dráma kibontakozott a szemünk előtt.

Dr. Rober Hoyt, a patológia professzora mellettem ült a színpadon. Hozzám fordult, és ezt sutto-gta: „Most már érted, miért támogatom ezt a szolgálatot? A világért sem szalasztanék el egyetlen ilyen

istentiszteletet sem!” Mivel a torkomat szorító érzelmektől nem tudtam válaszolni, egyetértően bólintottam.

– Hozzátok ide a tolószékét – mondta Miss Kuhlman. Humoros epizódként leültette a férjet a tolószékbe, és a feleségének kellett letolnia a színpadról. A gyülekezet tombolva fejezte ki tetszésnyilvánítását.

Egy Arábiából érkezett fiatal nőt hozott a színpadra az egyik rendező.

– Miss Kuhlman, ez a fiatal hölgy azért jött Amerikába, hogy megműtsék a szemét. Egy barátja meghívására jött el az összejövételre, mielőtt holnap bevonulna a kórházba. Most a látása tökéletes.

– Így történt? – kérdezi Miss Kuhlman a csinos, sötét bőrű fiatal hölgyet.

– Igen, így van – válaszolja a lány erős akcentussal, keresve a megfelelő szavakat. – Egy vérrög volt a látóidegemen, de most tökéletesen látok. Nem értem. Mi történt?

Miss Kuhlman most megkért egy másik orvost a színpadon, egy hölgyet, Dr. Viola Frymannt La Jollából, Kaliforniából, hogy vizsgálja meg a lányt. Dr. Frymann gyors vizsgálatot végzett a hölgy szemén, azután néhány ujját feltartva hátralépett, és kérte őt, hogy számolja meg őket.

– Ennek a hölgynek a látása most kétségtelenül normális – jelenti be Dr. Frymann a hallgatóságnak. – Normális körülmények között, egy vérrög a látóidegről nem tűnik el.

Egy középkorú férfi Washington államból bizonyosságot tett, hogy egy hátán lévő fertőzés miatt a gerincén az egyik csigolya megrongálódott, és porckorong eltávolításon esett át három hónappal ezelőtt. Elmondta, hogy az összejövetel kezdetekor komoly fájdalmai voltak, de azonnal meggyógyult abban a pillanatban, amikor Miss Kuhlman azt mondta, hogy egy férfi éppen meggyógyul gerincproblémából.

Bemutatta, hogy most már képes könnyedén hajolni és nyújtózkodni minden irányban.

Dr. Biery hozzátette:

– Amit ez a férfi az imént megtapasztalt, az orvosilag lehetetlen. Egy nemrégiben eltávolított porckorong mindenfajta mozdulatnál óriási fájdalmat okoz. Ez mindenképpen Istentől van.

Egy idősebb férfi lépett a mikrofon elé, láthatólag az érzelmeit próbálta féken tartani.

– A torkom – mondta – harminc éve nem vagyok képes nyelni, csak nagyon nagy fájdalmak árán. Most meggyógyultam.

– Mikor történt ez? – kérdezte Miss Kuhlman.

– Több mint egy órával ezelőtt – vallotta be a férfi. – De félttem bármit is mondani, mert félttem, hogy visszatér a fájdalom. De teljesen eltűnt, és tudok beszélni és nyelni mindenfajta fájdalom nélkül.

– Mi a foglalkozásod? – kérdezte Miss Kuhlman.

– Most nyugdíjas vagyok – válaszolta, még mindig érzelmektől remegve –, de több mint harminc évig orvosként praktizáltam.

Egy fiatal háziasszony volt a következő a sorban. Sírt.

– Mi az? – kérdezte Miss Kuhlman.

– Le kell szoknom a dohányzásról – zokogta.

– Dohányzás? – mondta Miss Kuhlman megdöbbenve. – Semmit sem mondtam a dohányzásról. Sohasem prédikáltam a dohányzásról. Te mégis le akarsz szokni. Miért?

– Mert tiszta akarok lenni – mondta a hölgy –, de nem tudom abbahagyni.

Elkezdett turkálni a kis tárcájában, előhúzott egy gyűrött csomag cigarettát, és letette a pulpitusra.

– Ne tegyél ilyen dolgokat oda fel – mondta Miss Kuhlman. – Dobb le őket a földre, ahová tartoznak. Isten el fog távolítani belőled minden dohányzás utáni vágyat most azonnal.

Mindkét kezét a hölgy fejére tette, és elkezdett imádkozni.

Isten ma is képes rá

– Kedves Jézus, töltsd be úgy ezt a drága személyt a Te szeretetteddel és erőddel, hogy soha ne legyen szüksége még egy cigarettára...

A hölgy térde megroggyant, és ő a földre omlott.

És így folytatódttak tovább a dolgok.

– Ez a férfi egy methodista szolgálótestvér – jelentette be Miss Kuhlman, rámutatva egy jól öltözött középkorú úrra, aki mellette állt a színpadon. – Megvolt a bátorsága ahhoz, hogy feljöjjön ide és így szóljon: „Miss Kuhlman, az életemen és a szolgálatomon nincs rajta a Szent Szellem ereje. Kérlek, imádkozz, hogy rajta legyen.”

Elkezdett imádkozni, és a férfi azonnal a földre rogyott.

– Ez Isten ereje – mondta Miss Kuhlman. – Nekem semmi közöm ehhez, ez a Szent Szellem ereje. Ha vannak még ma itt olyan szolgálótestvérek, akik többet akarnak a Szellemből a szolgálatuk számára, jöjjenek most előre.

Azon nyomban férfiak kezdték elhagyni a székeiket és a színpad felé igyekeztek. Némelyek öltönyben voltak, mások papi ruhát viseltek. Sokan közülük addig inkognitóban ültek a hallgatóság soraiban, tartva attól, hogy szolgálóként azonosítsák magukat, de most hajlandóak voltak megtenni ezt, hogy részesüljenek Isten erejéből. A színpad hamarosan megtelt egyházi személyekkel.

Voltak ott epizkopális lelkészek, presbiteriánus pásztorok, szolgálótestvérek, akik szégyenérzet nélkül elismerték egy mélyebb szellemi megtapasztalásra való szükségüket, és éhségüket, hogy Isten ereje hatalmasabb módon nyilvánuljon meg a saját szolgálatukon, teljesen figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy a saját gyülekezetük tagjai közül is ültek a hallgatóságban. Felejthetetlen látvány és élmény volt, ahogyan Miss Kuhlman mindegyikükért imádkozott.

Egy fiatal nő volt a sorban a következő, aki halkán beszélt Miss Kuhlmanhoz.

– Ez a fiatal hölgy egy egyetemi tanár Texasból, és azt mondja, hogy meg akar térni... újjá akar születni – mondja a tömegnek Miss

Kuhlman. – A gyógyulás csodálatos, de a leghatalmasabb csoda a lélek átalakulása, ahogyan átmegy a sötétségből a világosságba. Nem érdekel, ha soha többé nem látok meggyógyulni egyetlen testet sem, amíg tudom, hogy folyamatosan lelkek menekülnek meg. A test gyógyulása semmi a lélek gyógyulásához képest.

Miss Kuhlman a fiatal nő felé mozdult, és szelíden megérintette a kezével.

– Kedves Jézus, bocsásd meg a bűneit, és kereszteld meg Szent Lélekkel!

A gyülekezetnek hallható módon elállt a lélegzete, ahogyan a hölgy lábai lassan megroggyantak, és hátraesett. Egy rendező elkapta, és óvatosan leeresztette a földre. A hölgy az ég felé nyújtott kezekkel feküdt ott, és az ajkai lágyan egy különös, dallamos nyelvet formáltak.

– Én hiszek a nyelveken szólásban, amikor az így hangzik, mint ez, ti is? – kérdezte Miss Kuhlman. A gyülekezet egyetértően morajlott, még mindig döbbenet figyelve, ami a színpadon történik.

Már majdnem délután öt óra volt a Shrine-ban. Az összejövetel már majdnem három órája tartott, és láttam, hogy sokan álltak az előcsarnokban és bejáratí lépcsőkön, a nyakukat nyújtogatva, hogy belássanak a zsúfolt előadóterembe. Egy hónappal ezelőtt, ahogy értesültem róla, több mint háromezer embert kellett elküldeni a helyhiány miatt.

Érzékeltem, hogy Miss Kuhlman szándékosan egy tetőpont felé vezeti az istentiszteletet. Elérkeztünk ahhoz a részhez, amelyet a szolgálata legfontosabb területének tekintett.

– Hiszem, hogy Jézus Krisztus vére megfelelő jóvátételt jelent a bűnért – mondta csengő hangon. – A test gyógyulása, akármilyen csodálatos is, másodlagos a lélek gyógyulásához képest. Ha még soha nem születtem újjá, sosem ízleltem az üdvösség örömét, sosem szántad oda teljesen az életedet Isten Fiának, Jézus Krisztusnak, szeretném,

Isten ma is képes rá

ha most rögtön megtennéd. Jézus azt mondta: „azt, aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem”.

És jöttek. Az orgona egy refrénbe kezdett, ahogyan a folyosók megteltek emberekkel. Tucatszám áramlottak a folyosókra a hatalmas előadóterem minden pontjáról. Az idősek, a középkorúak, a tinédzserek – mind jöttek és jöttek.

Némelyek könnyek között. Mások ragyogó arccal, mintha már akkor átélték volna az üdvösséget, miközben végigsétáltak a sorok között. Némelyek gyorsan jártak, összeszorított állkapoccsal, mintha félnének, hogyha haboznak, még meggondolják magukat. Mások cammogtak, láthatólag nehéz terhektől nyomasztva.

Megtöltötték a színpadot, tömve volt velük a lépcső, és az emelvényhez vezető folyosók. Bezúfolódtak, és próbáltak elég közel kerülni Miss Kuhlmanhoz, hogy rájuk tudja tenni a kezét, és imádkozni értük. Komoly arccal, feszülten figyeltek, előrenyomulva, megpróbálva elég közel kerülni ahhoz, hogy az ima alatt megérintse őket.

– Nem mondhatunk áldást egy ilyen összejövetelen, mint ez – mondta Miss Kuhlman azoknak, akik a helyükön maradtak (úgy tűnt, hogy legalább a gyülekezet fele előrejött, és ott állt a színpad körül). – Csak azt tudom mondani, hogy elmentetekben örvendeztetek a csodálatos dolgokon, amiket Isten ma ezen a helyen cselekedett!

A hatalmas orgona felzúgott, a kórus az *Ő a lelkem Megváltója* című dal egy élénkebb változatát kezdte zengeni, és Miss Kuhlman megfordult, hogy lesétáljon a színpadról. Azoknak a tolószékei között haladt el, akik nem gyógyultak meg, imádkozva az első személyért, majd egy másikért. Rátette a kezét a hordágyon fekvő tehetetlen testekre, és imádkozott az aggódó szülők kinyújtott karjaiban tartott apró gyermekekért.

A nagy előadóteremben lévő tömeg nekilátott az indulásnak, de ez egy vonakodó távozás volt. Néhányan állva maradtak a helyükön,

arcukat Isten felé emelve, belefeledkezve az imába. Mások, egymásnak teljesen idegen emberek, búcsúzkodtak egymástól.

Egy idős férfi, aki gerinc deformációból gyógyult meg, a székek közötti folyosón állt, áhítattal és csodálattal tekintett körbe.

– Hát nem csodálatos? – mondta nekem, miközben kifelé sétáltam a folyosón.

– Mire gondolsz? – érdeklődtem.

– A szeretetre! Egyszerűen érezni lehet ezen a helyen, ugye?

Továbbra is csodálattal tekintgetett körbe.

És igaza volt. Ahogy valaki megjegyezte: „Kathryn Kuhlman nem egy hitgyógyító. Ő egy szeretet-gyógyító.”

Miközben kifelé ballagtam a hatalmas előadóteremből, még mindig Isten erejével telítetten, folyamatosan azt kérdeztem magamtól: „Hol voltam egész eddigi életemben?” Azokra az évekre gondoltam, amelyeket olyan gyülekezetekben töltöttem, ahol az emberek elvetették azt a gondolatot, hogy Isten halott – mégis úgy viselkedtek, mintha a temetésén vennének részt minden vasárnap. Nevek tucatjai villantak át az elmémen – beteg barátok, szolgálók, keresztény társak, szkeptikusok, a szeretteim. Bárcsak osztozhattak volna velem ebben az élményben!

Az életem soha többé nem lesz ugyanaz.

Jamie Buckingham